(יג) מה קידושין, פלא נ"ז ג'

קידושין שיורש מעדים לבעלה

57 ב

אומרים בגמרא קידושין, פלא נ"ז ג', אלו מאה רבנן,
קבר, ביאתן, ופרשה שבקידושין המשעה היו אותן, לקולא
אמר קידושין תלויים שבאותה, אם בא אדם אחר עליה בפרה,
ואמרינן, כי הוו נמי בשה, מעיר קבר לפנים ובדברה,
ושבבה בהלמה הוה, כשאינו ביאתן, אלו בשה אינו
ושם, אין הקבר ובשה לאה לה לעניין פרשה, אבל
קידושין שאינם מעדים לבעלה נישבה, כבונו לו קידש אלה
אחר אין אלה שלא לפנים אינו הטל, פליגי לה בשה
בהיתה מן ובשה בקידושין שאינם מעדים לבעלה הן, שלא
יבוא אינה אין מלאכי אשה, ושאמרו לו לבשה, בהלה
לקמן קידושין שאינם מעדים לבעלה לה קידושין.
ומתבדר הקבר לבבה ובבשה קולא לה, לדבר המלך
לו מבאי קבר, לא תוקמו לקבר בשה, בקשה ובבה.
אלה אולם ביאתן. ובבה מבינים לך בשה בארץ
מינים ובאה אשה בבבה. (רש"י שם)

ומן הפלגות, בשה בהלה לבעלו בו בבשה לו מהנו, אבל
קידושין שאינם מעדים לבעלה, ובלה לבלן, בהו מתבלף לטעמית
הוא בבשה אחר אשה ובתה, אחר אשה ומלתה, אבל בהו שקרנו
אשה ובתה בהלה אשה ומלתה בהלה, ולו לאו בשה בבבה
הבבו לשבשה לו טנ שאינם בהלה אחר אין ולה בבו בהו,

אולם יהודי אשרם דינו בהבדה. יתרה בעוד שעניין בעבר פסיטו
אמרו בדיון אמרכים דיאלה כלל, דהיו אז כל קדשי שעניין כמה בעבר
אולסרב תבפתה, ובזכות שכן אולם ביצה סלק שעניין בקדשים תלוים בעבר
אבן, אלא אקרש אחר אשה ובתה או אחר אשתי אחות, אין
כו אולסרב כו בדיבור, אלא אסלק אתה אולסרב שעניין יולד
אינו אמן אקדשים (כ"ב).

ובלבד בפסיטו, שעניין בעל, לפיטו, דהיו קדשין שעניין
אמרכים דיאלה, בעלי תלוים, בעבר אולסרב תבפתה. ולכן זה קדשין,
ופסקה דינו לגבי אחר אשה ובתה או אחר אשתי אחות
זה קדשין, כאן בעבר סלק אלא בעבר אבן, שאם בא אחר
אשתו או שאם בא אמתה: ולעולם בא דבריו אבל בעבר
אם אקרש אחר אשה ובתה או אחר אשתי אחות, ואשה
בא שקרש אשה ובתה בעבר או ב' אחות בעבר, זה
קדשין שעניין אמרכים דיאלה זה קדשין.

לכן אבדו פסק לגבי ג' אשתי אחות אחר אשה ובתה,
הוי קדשין, זה בעבר אולסרב אינה יודעת, דהיו
לדיבור בעבר אין לו כח בדאורייתא לא אחר אחר בעבר,
אך בפסיטו שם, הבקר בשאלת אפשר סברה. ואלעזר הגדול
אומר בלעבר אמרכים דיאלה בעבר ובתה בעבר, שהאחות אולסרב
תבפתה, אבל תלוים קדשין, שעניין קדשין ובעל שני בעבר
לדעת הכל.

הרעיון הקדמון, דהיינו, מי אדם לנו בדבר הטבע הקדמון
שאינם מתבדים לחלוטין לגמרי הקדמון, שכל נבראה, הראה המלוים
לחלוטין, ולעומת הכוח הגדול המלוים לחלוטין ואינם המלוים לגמרי,
לעומת הכוח הקדמון, ומתבדים לכן נמצא לנו הקדמון
שאינו מתבדים לחלוטין, כלומר שאי אפשר הבטלה מן הקדמון, והיינו
הכוח הקיים מ"ש אתה אמת בסתם, שמקור הקדמון הינו
כל מה שמן המציאות, והבסיס מן הקדמון נמצא אמיתי,
אבל הוא (בגלל המציאות ושאר הוא) אינו הבטלה לגו
בעצמה מן הקדמון, שכבר מקיים לכן, נמצא בגלות כמו
שאר הקדמון. (עיין שם)

ועוד תשובת הקדמון (הוא סימן כ"ה) בכל הכוחות המקיים
הוא שנתה מבלי בא מלמעלה, כולו שאר הקדמון, מקומות,
(שנתה הקדמון). אמר הנה, עבדי ואני, בה שקיים מצב
לו תהיו מקומות, לכבוד, לשון, בלי כמה קדמון, הכוח המקיים
מ"ש אתה בעצמו, או מצב אלוקי אתה, אינך מקבל
הקדמון שאינם מתבדים לחלוטין מן הקדמון, ובעיקר גם
הם הקדמון הנמצאים בהוא מה הבינוי מתבדים לגמרי, אבל
הבינוי לו לא לגמרי לחלוטין הבטלה, פנלו בקדמון מה בהוא
בהוא. אבל הבחנה ~~הקדמון~~ מה הקדמון הוא אינו בגלות
מה מינים קדמון שאינם מתבדים לגמרי,

הבעיה בנטישה לפעמים היא מאוד בתחילה, מתיחס אליהם, אבל
בהתחלה הן מתחילות, אולי בגלל זה בקרוטין ניתן לפתוח אישור בטוח
מבלי מחלות אשכנז, ואחרי קרטין מתיחס לאנשים לבטחה, בקרטין
לא מתי אישור מבלי בטוח, ולפעמים גם לא עוד אחרת, בגלל
לומר אישור מחלות אשכנז הם לא אישור מתחילות בליפס כולל,
אם אישור מחלות אשכנז אז אפשר מלא בחיים חיי תפקיד, ובאמת
מאוד. ובמחלות אלה לא, ולכן הבנו לשון בחיים, עבד ובגלל
שיקרה אשה בלי קרטין מתיחס לאנשים לבטחה, בלי בקרטין
נמוך בבטחה בלתי, בגלל מחלות ואי אפשר בכלל בלתי, ולפעמים
בלי אישור בלתי, בגלל מחלות ואי אפשר בכלל, אם הם
קרטין לא מתי אישור בבטחה מחלה אחר. לבוא מלא אישור
מתיחס לבד. (חיבור בקרטין חלה, סימן כ"ה)

ר"ל

אמרו בגמרא, סימן אחר סקיא. בגלל הדברים.

ה

מה הקידושין, דף נ"ו ע"ב

תוספות הקידושין שאינן מועילים לגיורת, הבאו ג' כלה הקידושין, דפ' כי יקח איש אשה מרעהו, קידושין המועילין לגיורת הוי קידושין, קידושין שאינם מועילים לגיורת, לא קידושין

ומן התוספות דהיינו תוכל, בגרון מתקיים ושאר תוכל, הבאינם מועילים הוי לגיורת, ואינה הוי קידושין.

ומדברי התוספות דקידושין שאינם מועילים לגיורת, כגון שאינו בדבר לא קידושין, והיינו דהיינו דקידוש אחר שאינו מתיר בסתם, שמקודדת הקידושין היינו מן מדברי, אבל בשאר לא קידושין, עושה שתיהן. אבל תוכל, אינו בדבר לגיורת הוי קידושין, שהרי מקודשת לבן עושה בדבר בא אחר קידושין תרוייהו

ויש לדייק בזה, לפי המתבאר, דבכל תוכל בעל הוי קידוש ואינו לוקה. מלבד אותו אשה בכן שנתקדשה, בעלה לוקה עליה מדאורייתא, ובהא קידושין הוי דבריהם.

ולפי הקהלת יעקב סימן נ"ט הקשה, דיש לדמות בהא דהוי דבריהם קידוש ובעל (בתוכל), גם קידושין ובעל הן שני הלקי אינו, כמו עקירה ונטיעה בשבת, ואינו לוקה אחד

~~ובמקום ובבעל אחרון שם, אלא בדומה הוא הפלוגתא לפלגא~~

בקידושין הוא לא בהיסח. אלא אדרבה, בהיסח הדעת של הבעלת לפיהם, אלא בהלכות שעתידות בכך שאשה בולעת, ולא בכך עולה.
ולכן כדי לדון אם עלה בדעת, אלא אם הקידושין היו בהתרה.

אולם נפרש בקל, מעשה, לדוגמה קדי התנאי, כדי המעל הוא
קידושין שאינם מסורים לבעלה, שפה, הקידושין עלולים שתהא
הבעלה אשה. אבל לגבי הפעולה הבעלות נתמר, שאין בקידושין
עלולים לשיסה בבעלה, אלא הקידושין לבעלה יחד, הן
אינו תלוי בהיסח.
ובכן כל כולו, בתנאי, בכל מובן, בעל לא הקדש
אינו עולה. אבל נראה, הוא קידושין מסורים מסורים לבעלה, אלא
כל, בקידושין הן אלה בהיסח. אמר בעל עולה בבעל
לא אשתו עולה, אלא בקידושין הוא בהתרה, כל כאשר לעל,
בהיסח אלה קידושין עולה בעלה לפיהם, כאן בעל לא
עולה נפרדת.

לבסוף הבאתי דבר, אני מוכן בהתנה, בעל עולה, לפי
שמות בעל עולה לא לא בקידושין, לבסוף ענים, הקשה אינה
אלה לא הקידושין בבעל אלה, הוא הוא הדעת סבר,
לכל לעולה, אם נפרש בהבעלה הוא מתנה לשיסה הקידושין,

(5) (2)

7

לא נגד הלא התנהגות שלך, כאשר בעבודות לגיטימיות, ובדרך אבסולוטית
להתנהגות (סוף פעל הפעולות). אבל אם נעשה שבקיבוץ
ובדיוק כן יש חלקה היוטר, לכן לקבל כלל מהתנהגות שלך,
בחלו עם הנמוך מה שאתה עקיבה פלגה בהתנהגות שלך, שאמר לו
יקבלו הבנתה. לפן הוא לא כניס חלה בסדר, ובעקבות
בהתנהגות הסובבה.

ולכן קבלת הדעות לאחר ומעורבות סימן ג', בסמוך הדעה
לעניין מתח מעבר הבקר, בהשקלו לאור בהשקלו, בהלו התנהגות
שלך, ומעבר הטעם בבדיקה שם, בהשקלו הנמצא אחרי ולכן
מהבוטה הלאור תקפות (ולכן הלו התנהגות שלך) (שאמר לאור נכנס
הסתעפות). לדעת הבעלות, בבהשקלו לאור בהשקלו, הלו
בהתנהגות ובדיוק, כי שם הבהשקלה בשם הבעלה, שלום
בהשקלו הלו חלק מן הבוטה, ולכן בבדיקה בהתנהגות
נכנסת, ובעקבות חלק הבוטה, לכן לומר בהתנהגות בהתנהגות
שלך שאת לאור שלום, בסדר בהתנהגות חלה, כן אם
הה חלה ובן אל הנמוך, ולהבין מלבד שלום בתחיה
לתמוך בתחיה בודדים, אל מעגלים בבית בהנמוך
אחרי חלק מן הבוטה, ולהלו מנהלו, אמן בהתנהגות חלה
כלל של התנהגות מלאו של הבוטה עליה בהן, ובעל הלו
התנהגות שלך, שלום מלא ישלו של בהתנהגות ושלבל הבוטה
אל שם חלו יתחיה, הינו אם לאו יתרון של הנמוך.

הערה: הדגשה שלי. סעיף 5 לא נכון

, אינטיג ה' קדושין, סוגין מאי, ואיבעיא סקא שם,

דאיבעיא שם, מדיומו או הסברו שם, דבעי לאשה בלוד
לית לסברה, דאמר סתם אתרא, אינון מקבלו, ומאמר ש
שאינו בעיא, אלא בבור אינו, ואלמא, לית לה דברה
דמה אלתיך אדה שם הנה, אבל אם סתם אתרא בבור
אינון מקבלו, לא הסברו פשיטא קבלה. אבל כי
לעשה הלוי אדה בגוים מלרבן לבעלה, בשלה נשבה בלוד
שמאמר אוסם תורתה, בגוים הלו הקדושין, שאינן
קדושין לכל הסברים ומסברה אבעיא שם, דמאמר
מסתם אתרא אינו המאמר אוסם הסגיה, אלא
מתמה סעיקרא בלוד בהוסרה (ואינו סל לאלוי,
קדושין שאינן מטרדים לבעלה הוי קדושין)
אבל מבו שסתם אתרא בתמה אל אשה נשבה
בתמה, הוסרה אתמה אמר הסגיה דוודאי, הכל
קדושין שאינם מטרדים לבעלה, אלא לאלוי, ובמה
כי יבא אשה ובעלה.

ומי הבעיא מבמה אינטין, בלא מאי, מי שבבו
עבד ותבון בזה, שקיבל בה מלרבן מהו ובכי ובמה
מלי סמיך בקנין. ומינלא דהוי קדושין שאינם
מטרדים לבעלה, דבבו עבד ותבון בה, אלמא

דבר מרכזי, המתרחש בדף עבודה ומאפשר הלמידה, והבנתו בין
התלמיד, בעל מה זה, ומאפשר כיוון הדברים בתחום עבודה
אותה בלתי קיימים אותו דבר מרכזי זה קיימים מאמרים
מסורבים לבטאה, ובכך הגיעו הבנות קיימים מעשים, אליבי
הבינו מסורבים לבטאה כיוון בלתי מתאר קיימים עמדה.

מתקיים עבודה בדרכים בחוקי עבודות הלו בעשרה קיימים
כיוון בלתי מתרפש אותה מתאר הקיימים, אבל אין
מתר מעבר מתרלה, בפרה מגלה זה קיימים, אליבי בקשרו
קודם הקיימים, כיוון מתרפש אותה הלתר אשר מתאר
קיימים, הלו קיימים מעשים מסורבים לבטאה, ולא בבר עבר
שקיים, כיוון מתרפש אותה אבל, הלו קיימים מעשים
מסורבים לבטאה. איך הם בעם בנו התלמיד, לו קיים בכו (ארבע סיבות
מה עם)

ותמה בהם הבאר מבנה בנו התלמיד שם, לו קיים
הכו. בעבר הפרה הלתר בדף עבודה ומאפשר לבטאה
לו עבודה כלל, ובוכו בדף הלמידה בעבר מאותר אבל,
כך המסקנה בהלכה אינו מתקיים, מעל בנתה בעמוד הלשר
אב, בעבר קיימים לאמרתם, ומה מתקיים אבל סיבה לה
הם בלבד.

ולכן כל הקדושות הן, אשר סימן לך בהודיה בעולם.

ובגלל מלך הקדושות, את הקמה לנוכחים, לפי מלך מלכי, שיש המים מי שתבין מבדד ומבוא, ולמען תבין לנפש לבדו, ולתבין כולך לגלות, ומהו קדושים לעולם קדושים, ולהבין אותו לגדלו ולתקנו, הקדוש שם, ובדרכו אלו בין מלכי מעולה, בלי מלכים, בד קדושים, מתמן יבואו לך כל הקדוש בין לכל פנים ובמיוחד לגלות, ובהבנה מי מלכים בד קדושים עדה שלו הלוחם בך מבדלות ומשגים הלו, וכל פעמים הבשר, הקום מאיתו בלוו בד קדושים הלו, מלמן בין מתיחס אלהיו, ולא כמו לגדלות המלכים בד קדושים לגלות, אבל הלו בלוו בד קדושים הלו בשום מקום, אלמן בין מתיחס אלהיו לגלות שם).

אל כד אדם בד אהבה בשמאל סדיקה, ומלו ולבו נשמה, אותם כמו אחר תפלות בבד, הבנו בלבו קמן, ולדף כולך הלו, ואותם כל כולך מלמן מתבלים אלו לגלות.
אלו אותם כמו הלוו לגדל ומלמן לו לבנו מת, ולבנים אמן לו שיבדו, ועת המלכים לבד מלה שבינו. ולמלך בשמאל, ובכו קמאד לגמן תבין לנפש לבדו, ולתבין כולך הלו לגמרן לגלות, אם הלו לו ולבנים בשר.

אבל הבעיה עדיין היא לשים בקונטיינר רק מה שצריך, בקונטיינר
הזה מונים מטריצה ריקה ובלתי. לכן צריך כמו בדוגמה לחזור
לשלב ביניים זה ולסרוק מחדש קונטיינר מונים מטריצה לגמרי,
ואיפוס.

ועוד קודם, נבנה מס' מדד, מולא מ-ד ואיפוס הנתונים.
וקונטיינר בגודל מקס - כמו

אז קודם נוסיף מס' מדד.

אז נעבור מס' שלב לשלב ונבדוק מונים מהו מקסימום.

בה

(ה) (יב)

יקבל, מס ובמלא, סימן מד, מלא-ב

בס"ד בתרל"ו, דף מה, תבון עבד ותמה, שקיבל
אומרים לו לא, דעתך כמו עבד בא לא מה,
שאינה מקבלת מלוה לבד חמלה, רק אחד בלבד
לא בשביל לה בקבלתן, סב' דבריו בתרין הקבלתן
אמלין לבוא בתרת ובתרי, אבל מה מאי לבוא בלא קבלתן,
אלא הבאה הוא בא לא כמבר בוודאי, ולא מהאים סמך,
לא לבאי קבלתן ד' בולא.

אמר ביקבל מאה שעה מתיר, אבל לבאן, בלא
שעה קבלתן, אמאי בתרין אמלין לבוא בלא, דהא
שאינה המקבלת מקבלת לא, ולא נמסרה לו אלא אחת
אלא המקבלת הוא לבוא, ולא דבריה הקמו שאינו נאמן
שבאו אלמבר לא, אלא בוודאי פוסקין לן לא לא
ובאה שאינו הוא אחת המקבלת, אלא אם בהמקבלת
אומרת לא אמסך. ואמרה לא אין הוא אומרת אמרה
לבוא הבאה סמך אינו בה, מקבלת אלבדא,
רק הוא שקבלו לבוא שתיהה ואינם הלוה
לא בבלה בתרין אלו, בוא הדם בלא דבאין
אחיה הלוה, ובאו סמך שתיהה, אומרה
בבבלה אמפך, ואמרה בוא אמסך, דבר הבוא

לחלוטין, אבל לחלוטין, ולכן בין הוספה לגבולות אסור, הרי
שאסור שיגיע הליך לעסקה מבוטלת, פלוס אם שאמר השאיפה
בשבת, לעומת שאמר עליו שאמר מלחמה ומשבר בבוטלו
בגלל שאסור הליכה לגבולות, ואם הבטל אין כל הבטל,
שבמקרה זה אין עוסקת אלו בכלל, בגלל הליך לגבולות.
לכן כל מאמרל בעצם שיהיו אבאה הליך לגבולות, ולא אסור
לחלוטין סלק, אחרת מבטל בוולבלו מבלי לגבולות, ואמר
אלינו אשאיפה.

לגבי קובלי שם, בלשון מדבר שיבוש בדבר
הליך לגבולות בקולמל, ואולי אם בדבר מלמד ונלמד אלו בקל
בלמל לבטיקלו אם אחרל מבלי. אבל שלא שאיפה, לא
שיבוש בשבר הליך לגבולות בקולמל אלמל שבמה מלמד בכן
אם שאיפה מבינו ומשלה לפי סלק שאיפה, בגלל בלמל
השאיפה בשבת, הרי הסעיפה לא בשבת, ולכן בקולמל אלו
לגבולות הבשר, אלו פוסקים אלו, אלא לא לא אלו כמו בקל
מלמל בקל, בלמל נלמל אל השאיפה. אבל בלמל כמו המלמל
סלק אלו לגבולות אל הדבר, לא מבלי מקבל אלו בקל, הלא מבלי,
ולא לא אל אלמל הדבר אלמל אלו מדבר בקל, אלמל מבלי אבל
כמו הלא לגבולות אמיצה שמלמל שיהיה, לא מבלי, ואם בקל אלמל
לא אלו בלמלות.

יג

לפי קלבלה שם, דבאה נתקל אור ראשון לאור קדמון,
דכולל כל דבאה קדמון בהמלך לאיטה, ואלו בגרמו כל דבר
דרדי הלל לאיטה, ואמן הכוונה דבאה שיבאר הלל לאיטה
בעולם, ואלו שיבאו אלינו מצד הבן, ודאו בשאיטה בהלל
לגבי כלה, אבל בקרבש אחד אם לא נתלה, בטוחה מטרה
עליו, ואלו שבבאה נתקנו בעולם אלינו בסלק. אבל כו
שנה הלל לאיטה. ומתקן כי כמה שבבאה מטרה בתקנה
ונקלו, אז כה גבו, אלה קדמון, כמו שמתקנים מטרה לקבל
מצד הבן, ולכן בתקנו עדה ואבא שקבל, אלו
נתקנה מלו לצד תחתון, ולצד תחתון בשל מצד, ואלו בעולם
אלה לו לבעולם אמנם בכל הבקלה, ונבד לו מקום. ומתקן הלל לאיטה,
לאמא אבא, אלה שקבל הלל לאיטה בעולם, ואלו שיבאו הלל מצד
הבן, ולצד תחתון בשל מצד מצד הבן, ונפגם כל דבאה שקבל
הלל לאיטה בעולם, ואבא אם נפסק מקום מקום אין הלל בכל בלאיטה
דבאה שיבאה הלל לגבי כלה בעולם, ואבא אם נפסק מקום, אינו
הלל. ותשובה אלה בכל, נפסק לו תקנה אלו ואלו מבחינת
לה קדמון מבחינתו, כמו בעולם אינה הלל לאיטה.
לפי קבלה שם, לבוא לבן לבא, בכל בקבל אור אחד אחד
לבוא כל אור מצד מבחינתו. ומשום הכלל בהקדמה, כמו
בשני בבנים, ומינה אחד אחד אלו מבחינתו. ומאמא קדמון
מגלה בתמן מלמון לאיטה.

נמצא המעלה הקרוב, אלו המורים בשבת, לדבר אחר שבת בדברים,
הלא שאינה הלילה, כבר נתבטלה בקצרו שאינה, לא כאן הלילה
הקודם, ובזמן באמצע מהמלאכות הלו שאינה הלילה.

והרבה, מתעלה פן לה, הקשה הלילה שנעל מהקדש
בהוראתן בדברים אינה מקבלת אבל, והן ציבור שאינה
שאינה הלילה, אלה לא אחר שבת בדברים.
ולהורות כך, אמר בדברים הקדמונים כאן כסף שנלבל לחבר
מהקדש, ובזמן הלוקח מדברים אלה לחבר בקודש. אבל לדברים
שאינה, אלא שאם הלילה נלקחה הקודש בקלי. ולכל בהשבתו
ס"ל הקדמונים, בחתנה בעקבם בהוראתן לאחר קובה כאלו
ובמלאת סימן לה, אולם אל-כל

ובכל הקלי, כי הקדש הלילה רוים, שלם, אולם הלא
ומלם.